

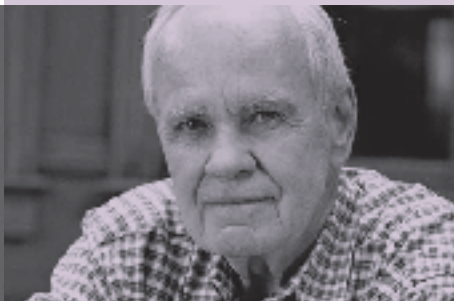
tribut Cormac McCarthy

Gabriel Rufián

Diputat d'Esquerra Republicana
al Congrés de Diputats

@gabrielrufian

El lloc més poderós del món és una prestatgeria de llibres. El segon lloc més poderós és la taula on es debaten. I jo vaig tenir l'enorme fortuna de créixer davant d'una prestatgeria plena de llibres i d'una taula on es debatien. De créixer en un lloc humil però ric en paraules.

Recordo el Nadal esperant unes sabatilles molt cares i rebre un llibre. Saber qui era Ernesto Guevara abans que Hristo Stóitxkov, qui era Silvio Rodríguez abans que Julio Iglesias i qui era García Márquez abans que Akira Toriyama. Quan tens poc, només et queda la teva memòria i la teva cultura. I a mi això —no sense disgustos, plors i certa incomprensió— m'ho van ensenyar molt aviat.

Hi ha un milió d'autors i llibres i que m'han commogut, canviat i ensenyat.

Un milió de tardes, matins i nits amb ells. I un milió de motius per escriure d'ells. Polítics com els de Galeano i les seves venes obertes d'Amèrica Llatina, Guevara i els seus diaris, Gramsci i les seves cartes des de la presó o Lukács i la seva dialèctica. Evocadors com els de King i el seu pistoler sense nom, Camus i la seva al·legoria sobre la pesta, Pedrol i el seu mecanoscrit o Saramago i el seu evangeli segons Jesucrist. I d'absolutament perfectes com Hesse i el seu sota les rodes o García Márquez i els seus cent anys de solitud. Però tots tenim un llibre i un autor que ens ha marcat de per vida. Un llibre que et troba i et transforma. Un autor que t'interpel·la i que estimes i enveges a parts iguals per fer alguna cosa que et supera i t'enriqueix. En el meu cas, aquest llibre i aquest autor és *Meridià de sang* de Cormac McCarthy.

Cormac McCarthy és un escriptor maleït. No concedeix entrevistes, no signa llibres, no es deixar fer fotos, no s'exhibeix amb famosos i no va a programes de televisió amb tasses a la taula. Havent passat una infància dura i pobra, va treballar de tot mentre escrivia. Pur talent. Un talent dur i descarnat. Ha escrit llibres,

Un llibre en el qual els que semblaven més febles acaben sent més forts que el més fort, on els últims acaben sent els primers

assajos, guions i obres de teatre. I tot ho ha escrit amb un nivell d'excel·lència innat. No se li coneix ni una obra dolenta. Avui és ja un dels més grans autors vius. M'agrada la seva extrema honestedat en escriure i la seva enorme capacitat d'escriure des d'un dolor palpable. Nascut el 1933, li va arribar la fama tard gràcies al Pulitzer del 2007 per una autèntica obra mestra, *La Carretera*. Un llibre que no regala ni una sola paraula de més i que planteja un món sense esperança amb una extrema duresa. Però abans McCarthy ja havia escrit alguns dels millors llibres de la seva generació i per extensió de la història de la literatura nord-americana. La desesperança de *Suttree*, el realisme de *The Orchard Keeper*, la intel·ligència de *No és país per a vells* i la brillantor de la trilogia de la frontera (*Tots aquells cavalls*, *The Crossing* i *Cities of the Plain*): tots grans obres. Però en la meua opinió, si McCarthy mereix ser recordat i passar a la història com un dels millors escriptors del seu temps és gràcies a *Meridià de sang*. Una obra mestra absoluta, des del principi a la fi.

Vaig llegir *Meridià de Sang* fa gairebé quinze anys i em va marcar

profundament. És un *western* d'històries i personatges brutals. Transpira aquesta violència viscuda en aquell temps i en aquell lloc. McCarthy descriu de la forma més bella possible albes i capvespres, trobades, desafiaments, morts i converses. El protagonista, «el noi», és el reflex d'un país que neix i mor cada dia, d'un país suspès en un temps no conegut i que s'enfronta a una època i a un paratge salvatge que el maltracta constantment. El jutge Holden, malvat i nèmesi, plana sobre tota l'obra, sigui present o no en l'acció, erigint-se com un dels personatges més poderosos de tota l'obra de McCarthy. Una gran història, de la qual fascina absolutament la forma de descriure el món, la vida i la naturalesa humana. És un llibre de gent valenta, de gent atrapada en situacions terriblement dures i que sobreviu. Un llibre en el qual els que semblaven més febles acaben sent més forts que el més fort. On els últims acaben sent els primers. El millor llibre que he llegit, del millor escriptor que he conegut.

Meridià de sang **Cormac McCarthy**

Edicions 62

Barcelona, 2009

Meridià de sang va ser escrit el 1985, però no es tradueix en català fins el 2009, després que la literatura de McCarthy fos reconeguda amb el premi Pulitzer de 2007 per *La Carretera* i rebés l'impuls mediàtic que representa l'adaptació cinematogràfica que els germans Coen van fer de *No és país per a vells* —guanyadora, el 2007, de tres Oscars, entre ells, a la millor pel·lícula. Així arribava en català una de les novel·les nord-americanes més influents de la segona meitat del segle XX, fins al punt de ser considerada una de les millors novel·les en anglès des de 1923 per la revista *Time*. ■